

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **E. M.**, zastoupeného JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2008, č. j. OAM-236/LE-05-05-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2008, č. j. 46 Az 65/2008 – 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Marie Cilínkové **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 4. 2008, č. j. OAM-236/LE-05-05-2008. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Praze dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, proto nebylo povinností správního orgánu provádět dokazování o splnění podmínek ustanovení § 12 zákona o azylu a meritorně posuzovat naplnění skutkové podstaty citovaného § 12 zákona o azylu. Skutečnosti, které žalobce uvedl v žalobě, tedy informace z médií popisující situaci v Bejrútu v průběhu května 2008, jsou skutečnostmi novými, které ve správním řízení neuvedl. Nadto nijak neprokazují, že by žalobci hrozilo nějaké konkrétní nebezpečí odůvodněné některým z azylově relevantních důvodů. Žalovaný podle krajského soudu rozhodl správně, když žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Krajský soud zjistil, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal jak se splněním podmínek ustanovení § 12 zákona o azylu, tak se splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný správně pokládal za zemi původu Libanon, ve kterém žalobce žil od roku 1993 a posoudil poměry v Libanonu ve vztahu k osobě žalobce. Rovněž dle jeho názoru žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobci nehrozí žádná ze skutečností vyjmenovaných v ustanovení § 14a zákona o azylu, a že podmínky pro udělení azylu podle § 14b zákona o azylu nesplňuje. Krajský soud tak shledal, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítl, že z rozhodnutí správního orgánu není srozumitelné, jak správní orgán dospěl k závěru o aplikovatelnosti zkrácené procedury dle § 16 zákona o azylu z důvodu absence tvrzení relevantních skutečností. V této souvislosti uvedl, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval svým postavením v Libanonu coby osoby palestinské národnosti, žijící v palestinském uprchlickém táboře, již nejsou přiznána tatáž občanská práva jako osobám majoritní arabské národnosti. Stěžovatel rovněž od počátku svou žádost odůvodňoval obecnou nestabilní bezpečnostní situací v Libanonu. Stěžovatel proto vytýká správnímu orgánu nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Obdobně stěžovatel namítl nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění napadené rozhodnutí krajského soudu. Jako nedostatečně odůvodněný se jeví stěžovateli mj. závěr soudu, že předložené důkazní materiály nijak neprokazují hrozbu konkrétního azylově relevantního nebezpečí. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho věc měla být ve správním řízení meritorně posuzována v kontextu ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu. V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukázal na některé informační materiály vypovídající o nepříznivé situaci palestinských uprchlíků v Libanonu. Stěžovatel má za to, že krajský soud skutkový stav věci zjistil neúplně, zkresleně a v rozporu s aktuální situací v Libanonu. Stěžovatel zdůraznil, že od počátku řízení upozorňoval na to, že v Libanonu probíhá občanská válka a že je dennodenně bezprostředně ohrožen na životě. Stěžovatel rovněž vytýká napadenému rozhodnutí, že se soud nesprávně vypořádal s posouzením splnění podmínek tzv. doplňkové azylové ochrany z humanitárních důvodů. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Dále stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále upozornil na skutečnost, že stěžovatel nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu a neuváděl ani skutečnosti svědčící o tom, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu či, že by mu hrozila vážná újma dle § 14a odst. 2 cit. zákona, proto žalovaný přistoupil k aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Ve svém rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud zabýval nezbytnou provázaností azylově relevantních důsledků nepříznivé situace v zemi původu žadatele do jeho konkrétního postavení, když vyslovil, že *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“* O obdobný případ se jedná i ve věci stěžovatele. Samotná nepříznivá situace palestinských uprchlíků v Libanonu tedy nemůže být azylově relevantním důvodem, pokud stěžovatel netvrdí ani nepociťuje žádné pronásledování (diskriminaci) nebo odůvodněný strach z takového pronásledování (diskriminace) z titulu své palestinské příslušnosti. Rovněž se Nejvyšší správní soud již

vypořádal ve své judikatuře s tím, že pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv není důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a to v rozhodnutí ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 – 40, dostupném na www.nssoud.cz.

Co se týče námitek stěžovatele stran bezpečnostní situace v zemi původu a jeho nově tvrzených obav o svůj život, třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, dostupný na www.nssoud.cz, kde se zdejší soud podrobně zabýval rozsahem pojmu vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a rozbořem jednotlivých podmínek nutných pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) cit. zákona. Se zřetelem ke konkrétním okolnostem případu stěžovatele a k jeho vlastním výpovědím nelze v dané věci důvodně usuzovat na hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu již zmíněného ustanovení § 14a zákona o azylu. Krajský soud i správní orgán dostály své zákonné povinnosti, neboť se posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu dostatečně zabývaly.

Námítka stěžovatele, spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, je taktéž nedůvodná. Kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS.; dále lze k této problematice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 – 40, www.nssoud.cz. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost nato Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005, má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 3. 2009. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových

výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanovené advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu